

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2023 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Magdalena Łukaszewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 października 2023 roku

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., P. (...) z siedzibą we W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

o r z e k a

Oddała powództwo P. (...) z siedzibą we W. przeciwko J. S..

Umarza postępowanie w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko J. S..

Nakazuje zwrócić powodowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych) tytuł części opłaty od pozwu.

Odstępuje od obciążania powodów (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i P. (...) z siedzibą we W. kosztami procesu.

Przyznaje adwokatowi P. Z. kwotę 2546,10 zł (dwa tysiące pięćset czterdzieści sześć złotych 10/100 groszy), w tym 476,10 zł podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu, którą należy wypłacić ze środków budżetowych Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Piszcu.

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wytoczyła powództwo przeciwko J. S. o zapłatę kwoty 1 359,68 złotych z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 11.08.2022r. do dnia zapłaty. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że w dniu 28.02.2022r. pozwany, będąc konsumentem, za pomocą środków porozumiewania się na odległość zawarł z V. (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki, na podstawie której pożyczkodawca udostępnił pozwanemu środki finansowe w kwocie 1000 złotych. Spłata ww. pożyczki wraz z prowizją (250 zł) i odsetkami kapitałowymi (30,57 zł) miała nastąpić w terminie do dnia 30.03.2022r. Termin ten upłynął bezskutecznie. Pozwany do dnia dzisiejszego nie spłacił pożyczki. Na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 07.06.2022r. powódka nabyła powyższą wierzytelność, o czym

zawiadomiła pozwanego w drodze korespondencji wysłanej na adres e-mail wskazany w umowie pożyczki. Powódka wskazała, że oprócz wskazanej wyżej wierzytelności, dochodzi również kwoty 79,11 złotych tytułem skapitalizowanych umownych maksymalnych odsetek za opóźnienie liczonych od kwoty 1 250 złotych od dnia 29.04.2022r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

Pozwany J. S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, o zwolnienie go w całości od ponoszenia kosztów procesu i o ustanowienie mu pełnomocnika z urzędu. Podniósł w uzasadnieniu, że od kilku lat choruje na schizofrenię, w przeszłości był kilkukrotnie hospitalizowany na oddziale psychiatrycznym SPZOZ w W., a w dniu 22 kwietnia 2022 roku w związku z ww. chorobą psychiczną, podjął próbę samobójczą skacząc z okna na trzecim piętrze. Podniósł, iż nie pamięta, że wnioskował o przedmiotową pożyczkę, że podpisywał jakiegokolwiek dokumenty, że otrzymał jakieś środki. W ocenie pozwanego, w dacie zawierania przedmiotowej umowy pożyczki, pozwany był w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, a w konsekwencji umowa ta jest nieważna.

Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2023 roku Sąd Rejonowy w Piszczu zwolnił pozwanego od kosztów sądowych w całości i ustanowił pozwanemu pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata, na którego Okręgową Radę Adwokacką w B. wyznaczyła adw. P. Z..

Postanowieniem Sądu z dnia 3 sierpnia 2023 roku, z powyższą sprawą połączona została do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawa I C 263/23 z powództwa P. (...) z siedzibą we W. (poprzednia nazwa: P. (...) z siedzibą we W.) przeciwko J. S. o zapłatę.

W sprawie I C 263/23, P. (...) z siedzibą we W. wytoczył powództwo przeciwko J. S. o zapłatę kwoty 5 070,32 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, tj. od dnia 17.03.2023r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że na podstawie umowy pożyczki o nr (...) zawartej z W. Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., pozwany otrzymał środki finansowe w kwocie 4 410 złotych, w tym kapitał w kwocie 3 000 złotych wypłacony na rachunek bankowy pozwanego i prowizja w kwocie 1 410 złotych. Spłata ww. pożyczki wraz z odsetkami umownymi w kwocie 261,05 złoty miała nastąpić w 9 równych miesięcznych ratach po 519,02 złotych, przy czym ostatnia rata w kwocie 518,89 złotych, płatnych do 18-ego dnia miesiąca począwszy od kwietnia 2022 roku. Pozwany nie dokonał żadnych wpłat na poczet spłaty ww. pożyczki. Do dnia dzisiejszego pożyczka nie została spłacona.

Powód wskazał, że na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 24.08.2022r. nabył powyższą wierzytelność od W. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Wskazał, że na dochodzoną pozew należność składa się:

- kwota 3 000 złotych – niespłacony kapitał pożyczki,
- kwota 1 410 złotych – prowizja,
- kwota 660,32 złotych – skapitalizowane odsetki umowne naliczone przez wierzyciela pierwotnego i odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda za okres od dnia następnego po dniu cesji do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

Pozwany J. S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, o zwolnienie go w całości od ponoszenia kosztów procesu i o ustanowienie mu pełnomocnika z urzędu. Podniósł w uzasadnieniu, że od kilku lat choruje na schizofrenię, w przeszłości był kilkukrotnie hospitalizowany na oddziale psychiatrycznym SPZOZ w W., a w dniu 22 kwietnia 2022 roku w związku z ww. chorobą psychiczną, podjął próbę samobójczą skacząc z okna na trzecim piętrze. Podniósł, iż nie pamięta, że wnioskował o przedmiotową pożyczkę, że podpisywał jakiegokolwiek dokumenty,

że otrzymał jakieś środki. W ocenie pozwanego, w dacie zawierania przedmiotowej umowy pożyczki, pozwany był w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, a w konsekwencji umowa ta jest nieważna.

Ustosunkowując się do złożonej przez pozwanego odpowiedzi na pozew, powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Podniósł, iż pozwany nie udowodnił, że podpisując umowę znajdował się w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Z daleko posuniętej ostrożności procesowej, jako podstawę prawną swojego roszczenia powód wskazał przepisy art. 405 i nast. k.c., tj. przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu (pismo procesowe k. 184-185).

Postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2023 roku wydanym w sprawie I C 263/23 Sąd Rejonowy w Pieszku zwolnił pozwanego od kosztów sądowych w całości i ustanowił pozwanemu pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata, na którego Okręgowa Rada Adwokacka w B. wyznaczyła adw. P. Z..

Pismem z dnia 08.09.2023r. powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. cofnęła pozew w całości bez zrzeczenia się roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 marca 2022 roku pomiędzy W. Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a J. S. zawarta została umowy pożyczki numer (...), na podstawie której J. S. otrzymał środki finansowe w kwocie 4 410 złotych, w tym wypłacony na rachunek bankowy pożyczkobiorcy kapitał w kwocie 3 000 złotych i prowizja w kwocie 1 410 złotych.

Splata ww. pożyczki wraz z odsetkami umownymi w kwocie 261,05 złoty miała nastąpić w 9 równych miesięcznych ratach po 519,02 złotych, przy czym ostatnia rata w kwocie 518,89 złotych, płatnych do 18-ego dnia miesiąca począwszy od kwietnia 2022 roku.

J. S. nie spłacał ww. pożyczki. W związku z tym był wzywany do zapłaty. Wezwania pozostały bezskuteczne, dlatego pismem z dnia 27 lipca 2022 roku W. Sp. z o.o. wypowiedziała umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

(okoliczności bezsporne, dowód: umowa pożyczki wraz z formularzem informacyjnym k. 114-126; potwierdzenie przelewu k. 127; wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 105; wypowiedzenie umowy k. 130)

Powołany w toczącej się przed Sądem Rejonowym w Pieszku sprawie I C 1/20 zespół biegłych sądowych składający się z biegłego z zakresu psychologii i dwóch biegłych z zakresu psychiatrii, w sporządzonej na piśmie w lutym 2021 roku opinii stwierdził jednoznacznie, że J. S. cierpi na chorobę psychiczną – schizofrenię paranoidalną. Rozpoznali u niego również uzależnienie mieszane (alkohol, narkotyki, hazard). Biegli stwierdzili również, że w okresie od 3 do 19 kwietnia 2019 roku J. S. był w stanie pogorszenia zdrowia psychicznego w przebiegu schizofrenii i znajdował się w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Jednocześnie biegli przedstawili szczegółową analizę dotychczasowego przebiegu choroby, przebytego przez J. S. leczenia i wielokrotnej jego hospitalizacji na oddziale psychiatrycznym.

(dowód: opinia zespołu biegłych k. 205-216 akt I C 1/20 Sądu Rejonowego w Pieszku)

Epizody pogorszenia stanu zdrowia psychicznego występują u J. S. co 2-3 lata.

Od stycznia 2022 roku zachowanie J. S. wskazywało na pogorszenie stanu jego zdrowia. Był nadpobudliwy, a w weekendy nie wychodził z domu tylko spał. Nie można było się z nim porozumieć, był zamknięty w sobie. Żadne rozmowy i próby wpływania na niego nie przynosiły skutku.

W dniu 22 kwietnia 2022 roku J. S. podjął próbę samobójczą. Wyskoczył z okna trzeciego piętra. Doznał licznych obrażeń i złamań, wskutek czego dziś porusza się na wózku inwalidzkim z powodu dużej dysfunkcji samoobsługi oraz chodu (porażenie kończyn dolnych). Przechodzi żmudną rehabilitację. Jest niezdolny do pracy.

(dowód: zeznania świadka I. S. k. 205-205v; dokumentacja medyczna pozwanego k. 153-163; orzeczenie lekarza orzecznika ZUS o niezdolności do pracy k. 156)

W dacie zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki, J. S. posiadał orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z powodu ww. choroby psychicznej, który to stopień niepełnosprawności datowany był od dnia 28 sierpnia 2019 roku.

Od 19 czerwca 2023 roku J. S. posiada orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności datowanym od 25 maja 2023 roku z powodu choroby psychicznej i dysfunkcji narządu ruchu. Wymaga on stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w samodzielnej egzystencji.

(dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 164 i 152)

Sąd zważył, co następuje:

W związku ze skutecznym cofnięciem przez powódkę (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniesionego przez nią pozwu przeciwko J. S., Sąd zobligowany był umorzyć w tym zakresie postępowanie w oparciu o przepis art. 355 k.p.c. Nadto, w oparciu o przepis art. 79 ust. 1 pkt 3) lit. a) w zw. z art. 79 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 755), Sąd zwrócił ww. powódce kwotę 20 zł tytułem połowy uiszczonej opłaty sądowej od pozwu obniżonej o opłatę minimalną, albowiem cofnięcie pozwu nastąpiło przed rozpoczęciem rozprawy, a po wysłaniu odpisu pozwu pozwanemu. Na podstawie art. 102 k.p.c., Sąd odstąpił od obciążania ww. powódki kosztami procesu.

Przechodząc do roszczenia powoda P. (...) z siedzibą we W., w ocenie Sądu było ono niezasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

W sprawie bezsporny był fakt, że pozwany w dniu 19 marca 2022 roku zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę pożyczki o numerze (...), na podstawie której przyznano mu środki finansowe w łącznej wysokości 4 410 złotych, z czego kwota 3 000 złotych przelana została przez pożyczkodawcę na rachunek bankowy pozwanego.

Jednakże zdaniem Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał, że w dacie zawierania ww. umowy pozwany znajdował się w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, czego konsekwencją jest nieważność umowy.

Jak wynika z załączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej pozwanego, orzeczeń o stopniu niepełnosprawności pozwanego oraz ze sporządzonej w lutym 2021 roku opinii zespołu biegłych sądowych powołanych w sprawie I C 1/20 Sądu Rejonowego w Piszku (która to opinia na wniosek strony pozwanej stanowiła dowód również w niniejszej sprawie), pozwany co najmniej od 2017 roku cierpi na chorobę psychiczną – schizofrenię paranoidalną, w przebiegu której występują stany pogorszenia zdrowia psychicznego pozwanego, a przez to stany wyłączające świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli.

Przesłuchana w charakterze świadka matka pozwanego, I. S., zeznała, że epizody pogorszenia stanu zdrowia psychicznego występują u pozwanego co 2-3 lata. Świadek podała, że od stycznia 2022 roku zachowanie pozwanego wskazywało na pogorszenie stanu jego zdrowia psychicznego, był nadpobudliwy, nie można było porozumieć się z nim, był zamknięty w sobie, żadne rozmowy i próby wpływania na niego nie przynosiły skutku, a w dniu 22 kwietnia 2022 roku pozwany podjął próbę samobójczą. Świadek zeznała, że zachowanie pozwanego w powyższym okresie wyglądało tak samo, jak w 2019 roku, to jest jak w okresie, którego dotyczyła opinia biegłych sporządzona na potrzeby sprawy I C 1/20.

Zeznania ww. świadka w zakresie próby samobójczej pozwanego, znajdują potwierdzenie w dokumentacji medycznej załączonej do akt sprawy i niekwestionowanej przez powoda.

Przesłuchany w charakterze strony pozwany zeznał, iż nie pamięta, że wnioskował o przedmiotową pożyczkę, że podpisywał jakiegokolwiek dokumenty, że otrzymał jakieś środki i że wypłacał z bankomatu jakąś większą gotówkę. Zeznał, że nigdy nie wie, nie jest świadomy, kiedy znajduje się w stanie pogorszenia zdrowia psychicznego. Dodał, że czasami uważa, że leki nie są mu potrzebne i przestaje je brać, a wtedy dochodzi do nasilenia choroby i „dzieją się złe rzeczy”.

Sąd dał wiarę powyższym dowodom, albowiem korelowały ze sobą i wzajemnie się uzupełniały.

W świetle powyższych dowodów, tj. opinii zespołu biegłych powołanych w sprawie I C 1/20 Sądu Rejonowego w Piszku, zeznań świadka I. S. i zeznań pozwanego oraz załączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej pozwanego mającej związek z podjętą przez pozwanego próbą samobójczą, Sąd ustalił, że zawierając przedmiotową umowę pożyczki (19 marzec 2022 roku) pozwany był w stanie pogorszenia zdrowia psychicznego w przebiegu schizofrenii i znajdował się w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli.

Konsekwencją powyższego było uznanie przez Sąd, że stanowiąca źródło żądania powoda umowa pożyczki numer (...) z dnia 19 marca 2022 roku zawarta przez pozwanego z W. Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jest nieważna (art. 58 k.c. i art. 63 k.c.).

Z uwagi na powyższe ustalenia i zgromadzone w sprawie dowody, Sąd pominął zawnioskowany przez powoda dowód z opinii biegłego z zakresu psychologii i psychiatrii, albowiem dowód ten miałby wykazać fakt już udowodniony i w związku z tym zmierzałby jedynie do przedłużenia postępowania w sprawie oraz powodował zbędne koszty procesu, a koszt opinii w porównaniu do wartości przedmiotu sporu, byłby znaczny.

Z uwagi na stanowisko pełnomocnika powoda wyrażone w piśmie procesowym z dnia 5 września 2023 roku, roszczenie powoda należało w dalszej kolejności rozpatrzyć w oparciu o przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu.

W realiach rozpoznawanej sprawy nie budził wątpliwości fakt, że na skutek podpisania przedmiotowej umowy pożyczki, pozwany otrzymał w istocie świadczenie nienależne.

W myśl przepisu art. 410 § 1 i 2 k.c., do świadczenia nienależnego mają zastosowanie przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu, a świadczenie nienależne jest m. in. wtedy, gdy czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Zgodnie z art. 405 k.c., kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

W myśl z kolei art. 409 k.c., obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

Artykuł 409 k.c., wprowadzający tzw. zasadę aktualności wzbogacenia (słowo "aktualność" jest tu jednak użyte w nowym znaczeniu, nieodnotowanym w słownikach), stanowi swoistą żrenicę przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Obowiązek wygasa, jeśli ten, kto korzyść uzyskał, nie jest już wzbogacony. Nie chodzi przy tym wyłącznie o istnienie przedmiotu, który uzyskał wzbogacony (korzyści pierwotnej), lecz wzbogacenia jako powiększonego stanu całego majątku. Wzbogacenie ma miejsce wtedy, gdy majątek tego, kto korzyść uzyskał, w chwili zamknięcia rozprawy jest większy niż byłby, gdyby nie doszło do bezpodstawnego wzbogacenia. W najnowszym orzecznictwie SN przyjmuje, że wygaśnięcie obowiązku zwrotu świadczenia następuje tylko wtedy, gdy zużycie korzyści nastąpiło w sposób bezproduktywny, konsumpcyjny, tj. gdy wzbogacony, w zamian za tę korzyść, nie uzyskał ani korzyści zastępczej, ani zaoszczędzenia wydatku, gdy wydatek miał miejsce tylko dlatego, że uprzednio uzyskał on korzyść,

bez której nie poczyniłby tego wydatku. Jeżeli natomiast w zamian za użytą korzyść wzbogacony uzyskał do swojego majątku jakąkolwiek inną korzyść majątkową (np. mienie czy zwolnienie z długu, który w ten sposób spłacił), nie można uznać, że nie jest już wzbogacony, bowiem w wyniku dokonania tego wydatku w jego majątku pozostaje korzyść w postaci zwiększenia aktywów bądź zmniejszenia pasywów (komentarz do art. 409 k.c. red. Osajda 2018, wyd. 19/ P. Książak – za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej Legalis).

Przy interpretacji formuły „liczenia się z obowiązkiem zwrotu” (dobrej lub złej wiary przy wyzbyciu lub zużyciu korzyści) istotne są okoliczności faktyczne, na podstawie których można formułować ocenę, czy bezpodstawnie wzbogacony powinien jednak brać pod uwagę możliwy obowiązek zwrotu korzyści uprawnionemu. Chodzi zatem o świadomość takiego obowiązku *in concreto*, a nie obowiązku o charakterze ogólnym i obiektywnym (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 8 czerwca 2017 r., V CSK 563/16).

Przenosząc powyższe rozważania prawne na ustalone w sprawie okoliczności stwierdzić należy, że otrzymana przez pozwanego na podstawie wskazanej umowy kwota pożyczki, została w pełni zużyta. Pozwany w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości zeznał, że środki z pożyczki zużył na swoje codzienne bieżące potrzeby. Nie kupił za nie niczego o znacznej wartości i nigdzie nie wyjeżdżał. Nie pamięta, czy przeznaczył je na spłatę jakichś długów. Pamięta, że w tym okresie sprzedał nawet swojego laptopa, żeby mieć pieniądze na swoje potrzeby. Również świadek I. S. zeznała, że pozwany nigdzie nie wyjeżdżał, nie kupił czegoś wartościowego, nigdy nie miał przy sobie gotówki.

Sąd Rejonowy nie ma wątpliwości, że zużycie otrzymanej przez pozwanego korzyści nastąpiło w sposób bezproduktywny, konsumpcyjny. On sam nie uzyskał bowiem w zamian za tę korzyść żadnego przysporzenia. W jego wyniku nie zmniejszyły się również pasywa pozwanego. Nie można też mówić, że dzięki owej pożyczonej kwocie, zaoszczędził inne posiadane środki, bo jak zeznał świadek i pozwany, wszystkie swoje środki pozwany wydatkował na bieżące potrzeby.

W ocenie Sądu, w realiach niniejszej sprawy nie ma podstaw do przyjęcia, że pozwany używając uzyskaną korzyść, brał pod uwagę możliwy obowiązek jej zwrotu uprawnionemu. Nie budzi bowiem wątpliwości, że pozwany cierpi na chorobę psychiczną, w przebiegu której występują okresy pogorszenia, a wtedy zdolność pozwanego do świadomego i swobodnego powzięcia decyzji oraz wyrażenia woli jest wyłączona.

W świetle powyższego Sąd stanął na stanowisku, że dochodzona przez powoda kwota, została w sposób bezproduktywny zużyta, co przez wzgląd na treść art. 409 k.c. wykluczało możliwość zasądzenia jej zwrotu od pozwanego. Dlatego też Sąd orzekł, jak w punkcie I. wyroku.

Przez wzgląd na wszystkie powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu.

Na podstawie § 2 pkt 2 i pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (j.t. Dz.U. z 2019r., poz. 18), Sąd przyznał adwokatowi P. Z. kwotę 2 546,10 złotych, w tym kwotę 476,10 złotych podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanemu, którą nakazał wypłacić ze środków budżetowych Sądu Rejonowego w Piszku.